

нему и на потомството му. За да я пази като верен страж!

Запрегръщаха се насълзени яки и сурови мъже. Не, нямаше никога да допуснат българската земя да се дели от властелски крамоли, сребърни щемове да се давят в реки от кръв, облаци от стрели да закриват слънце то, с кости да се покрива черната земя и грани да грачат по буренясали ниви.

В скъпи пахари трябваше да се лее руйно вино, сватбени песни да се разнасят по пирове и гощавки, с веселби и танци народът да изминава дните си в благодатен труд. Не биваше никога родни братя да спорят "това е твое, това е мое". Народът трябваше да почита закона, а законът трябваше да почита народа. Защото в една древна Боянова песен беше казаво:

" Тежко ти, главо, без плещи, беда за тебе, тяло, без глава..."

Дружно ечна ^{брани} стара песен от изминали времена, за чутовни битки и славни победи. Навън отново се зачу нетърпеливия зов на загарите, звук от рог събираше ловджийската глота.

Все пак, на следния ден, от мъдра предпазливост Иоан Асен изпрати посолство до татарския хан в Сарай, с дарове и уверения за добро приятелство.

В същия ден съпругата на никейския наследник, кира Елена Ласкарис, дъщеря на българския цар, роди третата си дъщеря. Бъдащата съпруга на деспот Яков Светослав Видински.

~~Вкирайкатажконижекиневахекиленекихънастенежкопронакичерненахонак
накажвада~~

41

Беше месец февруари на 1241 година.

Людете се трупаха по улиците на градовете, по площадите, на дворовете на селските къщи, по млини и горски хижи, гледаха смаяни нагоре към небето и сочеха с ръка.

В ~~хрикияж~~ ^{мрачната} нощна синева трептеше и блестеше огромна опашата звезда. Яркочервена като кръв.